

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu benytter ministeren den for Danmark overordentlig pinlige retssag, som jo må komme som konsekvens af regeringens holdning, som påskud til ikke at ville besvare de mest elementære spørgsmål som f.eks., om der forelå et retligt grundlag, da tvangsforflyttelsen skete. Det synes jeg ikke er værdigt af ministeren.

Jeg vil også spørge ministeren, om ikke der er et problem, som i virkeligheden er et dansk problem, i dette her, nemlig at vi står med en undersøgelsesrapport, som det tog år at lave, men som fru Helle Degn i dag erkender ikke giver svaret på spørgsmålene, som vi allerede ved har direkte forkerte konklusioner på spørgsmålet om USA's rolle, og som altså er et stykke regeringsarbejde – i hvert fald et stykke arbejde foretaget på regeringens ansvar – som ganske enkelt ikke er godt nok.

Er det ikke et problem, som Folketinget må tage alvorligt og gøre noget ved, når der ligger en rapport, som ikke er god nok, hvis konklusioner ikke er holdbare? Det vil jeg godt spørge ministeren om.

(Kort bemærkning).

Otto Steenholdt (V):

I begyndelsen af min forrige tale sagde jeg, at jeg har prøvet på at overtale regeringen et par gange i dette år til at gøre noget ved den alvorlige Thulesag fra 1953, men forgæves.

Jeg har også sagt, at det sidste ord i denne alvorlige sag endnu ikke er sagt. Den kan blive ved med at være en meget alvorlig knast mellem Grønland og Danmark fremover, hvis Folketinget ikke får gjort noget ved den.

Forslagsstillerne gentager mine tidligere opfordringer til regeringen. Jeg giver dem ret i, at den eneste måde, hvorpå Danmark kan undgå en pinlig retssag, er ved hurtigst muligt at indrømme de fejl, som er begået, og give erstatning til de tvangsforflyttede og deres efterkommere.

Jeg undrer mig kolossalt meget over, at Danmark bevidst ignorerer De Forenede Nationers racediskriminationskomité's bemærkninger fra marts i år, da den udtrykte sin bekymring over, at der ikke er udbetalt erstatning til den grønlandske befolkning i Thule. Det ligner ikke Danmark, at en komité under De Forenede Nationer skal være nødsaget til at anmode den danske regering om at give en uddybende rapport om Thulesagen senest i januar 1997.

Jeg er overbevist om, at Thulebefolkningens tvangsforflytning i 1953 klart og tydeligt var en ekspropriation. De nuværende danske folketingsmedlemmer kan finde på mange forskellige undskyldninger – bl.a. at ingen af dem kan være ansvarlig for, hvad der skete i Thule i 1953 – men deres følelse af uskyldighed hæmmer deres evne til at bøde på udåden fra 1953. Men det værste i politik er at kende det rette og ikke gøre det af mangel på mod.

Sagen er slet ikke uddebatteret. Den næste debat kommer muligvis ved Den Internationale Domstol i Strasbourg, og det bliver Danmarks image ikke bedre af i det internationale forum.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Udenrigsministeren har to knager at hænge sine undskyldninger på.

Den ene knage er, at der jo er overensstemmelse mellem regeringen og det grønlandske landsstyre, så pyt, hvad skal vi egentlig diskutere mere for?

Den anden knage er så Menneskerettighedsdomstolen: Den må da selv finde ud af det. Lad os dog vente at se, hvad der sker. Nu skal vi ikke forhaste os, vel – og altså skal vi ikke foretage os noget som helst.

Må jeg sige, hvad den første knage angår, at i den erklæring fra 1995, hvorved landsstyret accepterer en aftale med regeringen, er man overordentlig kritisk over for selve Thuleflytningen.

Jeg lagde f.eks. mærke til, at der var én af ordførerne – jeg kan ikke huske, hvem det var – som havde været oppe at se boliger og sagde, at de jo boede meget bedre nu, end de havde gjort i gamle dage.

Men landsstyret kommer faktisk til den konklusion, at deres forhold er blevet stærkt forringet; både deres fangstforhold og deres sundhedsforhold blev forringet. Det står udtrykkeligt i udtalelsen fra landsstyret.

Men vigtigere er, at der på et helt afgørende punkt stadig væk er uenighed mellem landsstyret og regeringen – så ved jeg ikke, hvad regeringen vil gøre ved det. Jeg har her den fælles udtalelse fra landsstyret, det udenrigs- og sikkerhedspolitiske udvalg, og Avanersuaq kommunalbestyrelse af 17. oktober 1996. Heri fastholder de ansvarlige grønlandske myndigheder, at spørgsmålet om USA's indflydelse på tvangsflytningen – det skriver de; de er heller ikke i tvivl om, det var en tvangsflytning, som blev